

казваха: „Слушайте, това е турчинъ, не му вървайте, той не е християнинъ, той ще те коли, ще те изтезава“. Значи, въ ума си иматъ една мисълъ, че еди-кой си билъ турчинъ, че коли, бѣси, изтезава. На върмето си, това било правото учение. Хубаво, дойдоха българитѣ да управляватъ. Оправдаха ли се думитѣ имъ, че турчинътъ изтезава? — Не се оправдаха. Казвамъ: турцитѣ не сж излѣзли още отъ България. И въ моитѣ очи, азъ мога да опрѣдѣля защо не сж излѣзли. Всичкитѣ измрѣли турци въ България, които не сж се прѣродили, навлѣзоха въ българитѣ. Българинътъ отъ вѣнъ е българинъ, отъжтрѣ е турчинъ. Духътъ му е турски. Между турцитѣ имало едно прѣдание, споредъ което правовѣрнитѣ трѣбвало по особенъ начинъ да ги спасяватъ. За тази цѣль имало 70,000 камили опрѣдѣлени да прѣнасятъ умрѣлитѣ отъ християнскитѣ гробища въ турскитѣ и обратно. Понеже въ гробищата имъ били погребвани заедно и невѣрующитѣ и правовѣрнитѣ мохамедани, то вечерно врѣме ангелитѣ съ камилитѣ си ходили да прѣнасятъ невѣрующитѣ мохамедани отъ турскитѣ гробища въ християнскитѣ, и така освобождавали отъ тѣхъ правовѣрнитѣ. Не, на съврѣменнитѣ хора трѣбва една правилна философия, правилни разбирания! Съврѣменниятъ свѣтъ се нуждае отъ едни правилни разбирания за произхода на човѣшката душа, за проявлението на човѣшкия духъ, за човѣшката мисълъ, за човѣшкото сърце, за човѣшката воля. Трѣбва ни една наука, до която, като се домогнемъ, да имаме извѣстни резултати. Въ какво седятъ тѣзи резултати? — Когато човѣкъ се докосне до извѣстни живи природни сили, въ него самия, въ каквото и да е направление, става единъ вжтрѣшенъ прѣвратъ. Вземете, колкото и да е грубъ единъ човѣкъ, щомъ въ сърцето му се яви най-малката любовъ, забѣлѣзва се едно малко смекчаване на обходитѣ въ отношенията му. Забѣлѣжете, едно младо момиче обича да отговаря на майка си, ходи рошаво, неомито, майка му му дава уроци, то не я слуша. Но като излѣзе на улицата и види нѣкой младъ момѣкъ, влюбва се, и току вижъ, цѣлъ день се оглежда въ огледалото. Започватъ да ѝ се смѣятъ. Не, тя се е докоснала до реалността, до нѣщо сжществено. Слѣдъ като се допре до реалността, майка ѝ баща ѝ, започватъ: „Остави ти него, ти съ него нѣма